

Dạ Hành Ca

Chương 8 : Chương 8: Mưu thắng

Vũ nương quuyến rũ xoay tròn cực nhanh, nhịp chân nhẹ bằng như tung bay. Ngọn đuốc hùng hực cháy ở bốn vách, chiếu sáng một mảng trong điện. Quan lại ngồi đầy, khách quý tụ tập, thịt dê rượu ngon chất đầy mặt bàn, ly và chén bạc lung linh tuyệt trần, tất cả những bài trí này chỉ vì nghênh đón hai thiếu niên.

Ca Dạ ngồi ở vị trí đầu, sắc mặt tự nhiên cười nói cùng quốc chủ, ung dung thoải mái, tựa hồ nàng khá hài lòng với yến hội này. Rượu quá tam tuần, chủ khách đều vui mừng, hạ thần Sa Xa có mặt đều thở phào, chỉ cần qua dạ tiệc này, từ ngày mai đã có thể dùng lễ tiễn hung thần lên đường.

Mắt thấy tiệc vui sắp kết thúc, chợt thị vệ ngoài điện hoảng hốt cấp bách chạy vào, đang định báo lại bao chuyện thì bỗng Ca Dạ đứng lên, hướng về phía quốc chủ mở lời, nhất thời tất cả đều đánh mắt nhìn sang.

“Mông quốc chủ tiếp đãi thịnh tình, Ca Dạ vô cùng cảm kích.” Nàng mỉm cười nâng ly chúc rượu, dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người uống một hơi sạch đáy, quốc chủ lật đật nâng ly cùng uống, nhất thời cả sảnh đường lên tiếng ủng hộ.

Ca Dạ đặt ly rượu xuống, thân hình thẳng tắp, “Vì bốn giáo cùng Sa Xa trọn đời giao hảo mà ta có chuẩn bị một lễ vật khác, kính mời quốc chủ vui vẻ nhận.”

Lễ vật ư? Quốc chủ và Sa Ngõa Lý cùng nhìn nhau, cả hai đều mù mờ. Danh mục quà tặng hôm qua đã nhận rồi, còn có vật gì đáng để đặc biệt nói trên điện ư?

Theo tiếng tay ngọc đập khẽ, hai tên nô bộc gánh một chiếc rương lớn được mạ vàng đi vào, cẩn thận đặt trước điện. Cơn tò mò ập đến, quần thần vươn cổ ra nhìn, ngay cả quốc chủ cũng không ngoại lệ. Nắp rương dần dần được mở ra, mỗi một lần mở là tim mọi người lại bị siết lại, cho đến lúc mở ra hoàn toàn, xung quanh hít một ngụm khí lạnh, không che được kinh hãi, thậm chí còn có mỹ nữ hoảng sợ thốt lên, rồi trợn mắt lâm vào hôn mê.

Trong chiếc rương tinh xảo ấy là tám cái đầu máu tươi đầm đìa, mùi tanh tưởi xộc thẳng lên điện, đám hào môn quyền quý thấy cảnh đó thì không ít người đã bịt mũi nôn mửa. Mặt quốc chủ xám ngoét lùi ra sau mấy bước, thị vệ bên người tuốt kiếm vây quanh, mắt thấy vô cùng căng thẳng.

Ca Dạ vẫn cứ ung dung, tựa như người đứng trước mũi kiếm không phải là nàng.

“Tám kẻ này là mật sứ Vu Điền, âm mưu phá hoại tình hữu nghị giữa bốn giáo ta và Sa Xa, giết chết vẫn còn hời. Chỉ mới biết hôm trước thôi, lại nghĩ quốc chủ gặp chuyện vui không tiện quấy rối, nên Ca Dạ mới tự mình chủ trương, dám hỏi quốc chủ có hài lòng với đại lễ này không?”

Trong điện yên tĩnh như huyết mộ, trên hoa yển bất chợt có biến, sắc mặt quốc chủ lúc trắng lúc xanh, không nói nên lời. Sa Ngõa Lý đỏ cả mặt, phần nộ đến phát điên, cao giọng gọi thị vệ.

Nhưng lời còn chưa thốt ra thì một tia sáng trắng lướt qua trong điện. Như một luồng gió bật hơi chợt nổi lên, vào lúc mọi người chưa phát hiện thì đã biến mất, chẳng khác gì lá mục nát đầu cành bị gió xuân ập đến thổi rụng, tại khoảnh khắc vốn vền trong hơi thở, sinh mệnh của một người cũng đã chấm dứt.

Đầu của nam tử lăn lóc trên thảm mềm, máu nóng từ cần cổ bắn tung tóe lên bình phong, sấp vấy lên cả người thị vệ gần đó. Tiếng hét âm ỉ vang vọng khắp điện, tất cả mọi người hoảng hốt lui ra, cứ như đứng chính giữa chính là ác ma đáng sợ.

Ca Dạ buông thõng hai tay, như hoàn toàn chưa hề cử động, hoàn toàn không có tia sát khí nào, “Kẻ này là đồng bọn, lại dùng số tiền lớn mua chuộc đại thần, bòn lõng thị phi, tội đáng phải chết, xin quốc chủ thứ cho Ca Dạ tự ý hành quyết.”

Quốc chủ đánh ực thấy rõ, qua mấy hồi vẫn không có cách nào lên tiếng, “Là ta... không xét kỹ, đã làm phiền tôn sứ rồi...” Miễn cưỡng nói ra lời mà cứ như khóc.

“Đâu có, bôn giáo ta và Sa Xa vui buồn cùng nhau, cũng không phải là người ngoài, sao lại nói là làm phiền chứ.” Nàng cúi đầu xoa ngực tỏ vẻ áy náy, “Đã làm vấy bẩn đại điện của quốc chủ rồi, lại khiến chư vị trọng thần kinh hoảng, thật sự xin lỗi.”

Thật sự không nói nổi mấy lời qua quýt, quốc chủ cũng mệt rồi, rời khỏi yến tiệc như chạy trốn, thiếu nữ tuyết y mỉm cười đưa mắt nhìn, chấp lễ đầy cung kính. Quay đầu đảo mắt nhìn đại điện lặng ngắt như tờ, từng cặp mắt sụp xuống khi nàng lướt đến, ngồi đó mà sợ hãi, không ai dám dịch mũi kiếm, ngay cả vệ binh tuốt đao thương ra khỏi vỏ cũng không khỏi lùi về phía sau, trơ mắt nhìn nàng ngẩng đầu rời đi, băng qua trận địa. Váy dài quét đất, ánh nến đỏ dao động, hắt lên gò má tát nhọt lạnh lùng, có vẻ oai phong đoạt người.

Hắn đứng trong góc điện im lặng nhìn bóng hình nhỏ nhắn ấy.

Bằng vào sức mình trù hoạch sách lược, chỉ trong một đêm, đã khiến liên minh mơ hồ giữa ba nước tan thành mây khói. Xảo kế dụ mật sứ Vu Điền ra khỏi chỗ ẩn nấp, ngay trên đình chém giết ám thân Sơ Lạc, uy

hiếp chúng vua quan Sa Xa một cách công khai... Vào lúc này, nàng để lộ sức mạnh vượt xa võ lực.

Đây chính là một trog những thủ đoạn của Thất Sát.

Quá chênh lệch, khoảng cách có thể bắt chước xa vạn dặm như những vì tinh tú cùng nhật nguyệt.

Ngủ đêm nơi hoang mạc, trời sao thấy rõ.

Sau khi sắc ngày dần tan biến, Tây Cương lạnh như nước, nàng lấy khăn ra khẻ lau đoản kiếm, thăm lông mềm mại khẻ rũ vắt chéo trên hai vai, để lộ phần non trẻ yếu ớt.

Kiếm nhỏ hẹp, tinh xảo khéo léo, vừa nhìn là biết ngay đồ nữ tử dùng, không biết làm bằng vật liệu gì, kiếm quang thanh trầm, trong vắt như hút lấy ánh trăng.

“Người muốn hỏi gì, bây giờ có thể lên tiếng.” Nhẹ nhàng vuốt ve đoản kiếm đầy trân trọng, cô gái phá vỡ yên lặng.

“Trong Thất Sát ai mạnh nhất?”

Nàng hơi kinh ngạc, rồi trầm ngâm một lúc lâu, “Điều này thì ta không rõ lắm, bọn ta chưa từng tỉ thí với nhau bao giờ.” Búng lấy mũi kiếm, trong đêm giá rét nghe như tiếng rỗng khẻ gầm vang, “Có thể nói tuyệt đối không phải ta.”

“Các người chưa bao giờ giao đấu ư?”

“Thất Sát vốn có sở trường riêng.” Nàng cong môi, “Nếu không phải bắt đắc dĩ, cũng không ai ngu đến mức chủ động khiêu chiến một đối thủ ngang tài ngang sức.”

“Các người...”

“Không giống người Trung Nguyên, bọn ta không quan tâm những thứ danh phận trên dưới ấy.” Nàng liếc mắt nhìn, nói thẳng ra, “Giết người có rất nhiều cách, nhưng liều chết là loại phiền phức nhất. Giáo vương chỉ quan tâm kết quả, không quan tâm là dùng thủ đoạn gì.”

“Người ghét người Trung Nguyên sao?”

Nàng im lặng trong chốc lát, sau đó hờ hững đáp, “Chưa từng nghĩ đến, chỉ là người Trung Nguyên trong giáo rất khó sống sót nổi.”

“Tại sao trước khi lên đường người lại tự kiểm tra bọc hành lý?” Mức độ cẩn thận vượt quá lẽ thường rồi.

“Muốn hỏi cái gì?” Con người đen như mun khế liếc, “Tình cảnh của ta trong giáo ư? Nói cho người cũng không sao, chuyện liên quan đến sinh tử, ta chưa bao giờ tin tưởng kẻ khác.”

“Lục Di là người của ai?”

“Nhìn ra rồi à?” Nàng lật cổ tay thu kiếm về, thân kiếm sáng như tuyết giấu vào trong ống tay áo rộng, không hở chút nào, “Nàng ta là người

của Thiên Minh, có thể còn liên lạc tin tức với cả Tử Túc.”

“Tại sao lại giữ nàng ta lại?” Dựa vào địa vị của nàng, không nói đối người, chỉ giết mấy thị nữ thôi cũng sẽ không có ai ho he gì.

“Cần gì phải phiền phức như vậy chứ, nàng ta cũng chẳng dò la được gì từ chỗ ta cả.” Mặt không gợn sóng, hoàn toàn không để trong lòng, “Lần này trở về nếu người không muốn đến Mị viên thì thu nhận nàng cũng không sao.

Mị viên là nơi tìm lạc thú trong giáo. Phàm là Thí Sát doanh trở lên đều có thể ra vào không trở ngại, có được tiếp đãi ân cần nhất, tập hợp đủ mỹ nhân các nước, từ người đẹp Ba Tư quyến rũ bốc lửa cho đến nữ tử Giang Nam mềm mại, cần kiểu nào có kiểu đó, thậm chí là kiểu dụ dàng thôn lá mắt hồn nhất Tây Vực.

“Thiên Minh là người như thế nào?” Thiếu niên khẽ nhú mày, hỏi câu hỏi tiếp theo.

“Có dã tâm, háo sắc lại thêm bụng dạ khôn lường.” Cô gái vô cảm bình phẩm, “Nếu như có thể, tốt nhất né hẳn đi.”

“Tử Túc?”

“Sở trường là dùng sắc đẹp làm vũ khí, thủ đoạn cao minh, có thể có được tình báo mà không muốn ai biết.” Không biết nhớ đến điều gì, nàng như cười như không, “Đừng có mơ kiếm được tin tức từ nàng ta, nếu không ngay cả chết thế nào cũng không biết ấy.”

“Ta không có ý định đó.” Hẳn lập tức chối bỏ, trong chế nhạo lại đan xen bối rối.

“Thù Ảnh, người rất thông minh, sẽ học được nhanh thôi.” Nàng cup mắt, chậm rãi cuộn tròn người vào tấm thảm, “Có điều đừng quên, mạng của người là của ta.”

Đường về cũng không nhanh, bọn họ dùng tốc độ không khẩn trương quay về, thậm chí còn dừng chân ở biển Khổng Tước một thời gian.

Biển Khổng Tước, là lục châu hiếm có trong hoang mạc, tựa như viên minh châu, thu hút hành khách nơi đất lạ phong trần mỗi một. Cây cỏ um suê, dương liễu rủ đây, sau khi rời khỏi Thiên Sơn, vẫn chỉ có nơi này là có thể thấy được lượng nước dồi dào như thế ở Tây Vực. Dù đã nghỉ ngơi dưỡng sức mấy ngày, nhưng qua mấy hôm đi đường mỗi một, càng gần Thiên Sơn, càng lúc Ca Dạ càng ít nói, như đang dăm chiêu điều chi.

Đúng vào lúc này, chợt gặp phải một người.

Nữ tử mặc đồ đen vừa bước chân vào khách điếm đã khiến Ca Dạ lưu ý, ở trong màn đêm bình tĩnh quan sát, như phát giác ra, nữ tử kia gương mặt nhìn sang rồi bất chợt biến sắc, Ca Dạ hơi nhíu mày.

“Sao người lại ở đây?” Giọng trầm khàn thấp hơn nữ tử bình thường. Cho đến khi vào phòng, đối phương mới gỡ nón trùm đầu phủ vải lụa xuống, là một cô gái chừng đôi mươi, trông lớn tuổi hơn Ca Dạ nhiều, gương mặt tròn thanh tú lại không mất đi vẻ phong tình.

“Phi Khâm, lời này nên là ta hỏi người mới đúng.”

“Ta phụng lệnh xuất giáo hành sự.”

Ca Dạ có phần do dự, “Ta nhớ giáo vương lệnh cho người ở lại trong điện hộ pháp.”

Phi Khâm khẽ nheo mắt, “Đó là trước khi người rời đi, sau đó lại đổi lệnh bảo ta đến Lô Lan.”

“Lô Lan...”

“Nếu người đã có mặt ở đây thì chắc hẳn chuyến đi đến Sa Xa rất thuận lợi, còn không mau về Thiên Sơn đi.”

“Nếu Phi Khâm đã xong việc, không bằng cùng về giáo.” Ca Dạ nhìn thẳng vào mắt nàng ta.

“Nhiệm vụ lần này cần thời gian dài, người cứ về trước đi.”

“Khó giải quyết sao? Hay là để ta giúp.”

“Không cần.” Phi KHâm từ chối một cách quả quyết, “Đa tạ ý tốt, chỉ là cũng xin Ca Dạ đừng coi thường ta.”

“Ta đã rời giáo mấy hôm rồi, mọi thứ vẫn như thường chứ?” Ca Dạ cười, hỏi sang chuyện khác.

“Cũng không khác là bao.”

“Liêu trưởng lão có về giáo không?”

“Trước khi ta xuống núi đã về lại giáo rồi.”

“Nếu không có chuyện gì, không bằng ta theo người cùng đến Lâu Lan một chuyến xem.”

“Ca Dạ vẫn nên về giáo báo cáo thì hơn, giáo vương vẫn nhớ chuyện Sa Xa đây.”

“Phi Khâm...” Đôi mắt Ca Dạ dần lạnh đi, “Nơi người muốn đi, rốt cuộc là Lâu Lan hay Lương Châu?”

Lương Châu, chỉ cần vượt qua Đôn Hoàng là rời xa Tây Vực bị ma giáo nắm giữ trong tay.

Không khí chung quanh bỗng lạnh đi, chẳng biết tự lúc nào, trong tay Phi Khâm đã nắm lấy chuôi kiếm, sát ý lóe lên trong mắt.

“Hắn người cũng rõ.” Ca Dạ lạnh lùng nói, “Nếu động thủ thật thì chưa chắc người đã giết được ta.”

“Nhưng người cũng đừng ép ta.” Phi Khâm lại siết chặt tay, phun ra sát khí.

“Người thật sự muốn phản giáo ư?”

“Ta chỉ là rời giáo mà thôi.”

“Người có từng nghĩ đến hậu quả không hả?”

“Ta đã quyết định rồi.” Phi Khâm nheo mắt, “Ca Dạ, ta và người không có va chạm gì, cần gì phải ép người quá đáng thế hả.”

“Rời giáo vào lúc này, dĩ nhiên giáo vương sẽ coi là phản bội.”

“Ta thà mạo hiểm.” Phi Khâm nói như đinh đóng cột, tâm ý đã quyết, “Dù chết cũng không hối hận.”

Ca Dạ cụp mắt, “Lý do.”

“Không liên quan gì đến người cả.” Cô gái lạnh lùng từ chối, rồi chợt mềm giọng hạ tông điệu, “Ca Dạ à, chỉ cần người làm như không thấy gì, ta đây nguyên cảm kích ghi nhớ suốt đời.”

“Người muốn vào Trung Nguyên?”

“Cứ coi là vậy đi.”

“Là vì một người ư?”

“Ta...” Ánh mắt kiên định đột nhiên mềm ra.

“Có đáng không?”

“Có.” Phi Khâm cắn răng, “Chàng đang chờ ta ở Lương Châu, vào Đôn

Hoàng rồi thì giáo vương cũng khó kiểm soát được.”

“Hắn không đến đón người ư?”

“Ta không cho chàng đến.” Gương mặt xinh đẹp tái nhợt, “Cơ hội lần này rất khó, ta cũng không chắc chắn được.”

“Phi Khâm, người luôn lý trí kia mà.”

“Ca Dạ à, coi như ta cầu xin người, cứ để mặc ta tự sinh tự diệt được không.”

Sau một hồi im lặng, cô gái khép mắt lại, “Người đi đi.”

Ca Dạ cứ im lặng suốt từ lúc đó.

Hoàng hôn dần ngả sắc, hắc thấp nển lên, ánh sáng vàng khẽ lay động, bao trùm lấy căn phòng, dưới ánh nển nằng cúi rũ mặt mày. Phi Khâm cũng là một trong Thất Sát, thường hay theo bên giáo vương, hắc chỉ mới nghe tên.

“Đúng là kẻ ngốc...” Cô gái khẽ thở dài, buồn bã cực độ.

“Xuất giáo là ngốc sao?” Hắc không nhịn được hỏi ngược lại. Thoát khỏi một nơi như thế này, theo hắc thấy là một chuyện vô cùng may mắn.

Ca Dạ không ngược mặt, “Tin tưởng một gã nam nhân, không ngờ Phi Khâm cũng ngây thơ như vậy.”

“Nàng ấy cho rằng rất đáng giá.”

“Đáng giá ư?” Nàng hừ lạnh, “Một gã nam nhân còn chẳng có dũng khí đến Tây Vực đón nàng thì nào đáng gì.”

Trong lời nói ngập tràn khinh thường, tuy hẳn xem thường nhưng cũng sẽ không nói ra.

“Lúc này phản giáo, tuyệt đối không có chốn dung thân ở Tây Vực, mà Trung Nguyên thì... nhìn người trong ma giáo thế nào chứ.” Ca Dạ tự lẩm bẩm, không khỏi ưu sầu, “Chỉ mong có thể dứt khoát thật.”

LINK Truyện:

Dạ Hành Ca

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/da-hanh-ca-3581312.html>

LINK Chương này:

Chương 8: Mưu thắng <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/da-hanh-ca-3581312/chuong-8.html>